

BÖSZÖRMÉNYI
GYULA

LÚZER RÁDIÓ, BUDAPEST!

A
SZÖCSKE-FOGÓ
HADMŰVELET

SZŐNYI GERGELY
RAJZAIVAL

V.

BÖSZÖRMÉNYI GYULA

**LÜZER
RÁDIO,
BUDAPEST!**

V.

**A
SZÖCSKE-FOGÓ
HADMŰVELET**

Takács Verának,
a Süsü, a sárkány,
A világ legrosszabb gyereke,
a Kölyökidő
és számtalan más, mára klasszikussá vált
tévéműsor megalkotójának
hálával és köszönettel
a szerző

Első adásnap, szeptember 1., szombat, 9^h 11', első bejelentkezés

KITT... Csövi mindenkinek az éterben, itt a Lúzer Rádió pöntyög. Hát ja, épp csak pöntyög és csordogál, mert ma valahogy nem buzog bennem az életerő. Szombat van, reggel kilenc múlt, és én, Mark, a száguldó sztárriporter lassabb vagyok, mint egy álomkóros éticsiga a ragasztóval töltött medencében.

ZzsssfhúzzZ [9 másodpercen át] híííjsssssS

Kérdezze már meg valaki, hogy mi a gáz!

fzrrsfhússZ [12 másodpercen át] krrrrzósssZz

Semmi? Hullacsend és zombiszag? Okesz, akkor elsusogom magamtól, mitől mentem át laposkúszásba: JÖN A SULI! Hétfőn ezerrel ránk nyomulnak a diákagyvelőre kیهezett tanerők. Nincs hová bújni; a pad alatt, a szemeteskosárban, sőt, még a tábla mögötti résben is megtalálnak, szóval ez bőven elegendő a **teperszityóhoz!**

Mióta hazakúsztunk Kehidáról, egyébként is minden fullgáz. Eleinte persze tök jó volt, hogy újra innen, a padlásstúdióból nyomathatom a Lúzer-rizsát, de aztán...

Aztán kiderült, hogy nincs miről dumálnom. Az őseink gályáznak, a nővérem megállás nélkül „sötétül” (vagyis halálvic sorog), Pet és Tircsi pedig a legnagyobb egyetértésben gyakorolja királynői hatalmát Bencus, a közös „alávaló” fölött (az a Kis lökött meg örül, mert azt hiszi, Két csaja van), én meg... Hát, én eleinte próbáltam felturbózní a magánéletemet, vagyis minél több időt tölteni Csitri-vel, de hiába. Talán emlékeztek rá, hogy mielőtt elment Görögbe, szakított velem. Aztán hazajött, és bezengte, hogy hiába süttette magát a déltengeri napon, és dongták körül Odüsszeusz csupa izom leszármazottai, képtelen volt jól érezni magát, mert mindig csak én jártam a fejében. Ez persze frankón simogatta a hiúságot, szóval ezerfaktoros vigyorra állt a szám. Bele is kezdtem Kehidai kalandjaim ecsetelésébe, gondolván, hogy azt a lányt, aki a görög tengerben lubickolva is csak rám tud gondolni, biztos érdeklí, mi történt velem a nyáron. Ám még a feléig sem jutottam, mikor Csitri felpattant, és se puszi, se pá, eltűzött.

Most komolyan: ki érti ezt? Én tuti, hogy nem. Tanácsot kérni meg senkitől sem tudok. Végigsakkoztam magamban, milyen

válaszokat kapnék, ha mégis megpróbálnám, és az eredmény gyászosabb lett, mint egy tömegtemetés. Mert mondjuk megkérdezném az én jó atyámat:

- Apa, szerinted mit szúrtam el Csitrivel?

Mire ő így felelne:

- Nézd, fiam, a női lélek olyan, mint a jak bundája: a világon bármi másnál kuszább, gubancosabb, kifésülhetlenebb. Ráadásul a mélyén ezernyi ismeretlen, felfoghatatlan, megfejthetetlen Kis izé és bigyó lakik, mocorog, szöszög és zsiszerél, aminek szándékát mi, férfiak sosem fejthetjük meg. Így tehát én, mint családunk nőügyekben legtapasztaltabb tagja, azt tanácsolom: ne akard a jak bundáját kifésülni, csak bújj hozzá, és élvezd a melegét. Én is ezt teszem jakanyátokkal.

Ezzel tuti nem volnék kiségitve! Persze kérdezhetném anyát is.

- Marcelkám, téged meg mióta érdekelnek a lányok? - meredne rám az olvasószemüvege fölött, majd így folytatná: - Jaj, hogy repül az idő! Mintha csak tegnap lett volna, hogy a fütyikédet hintőporoztam, most meg már...

Lapozzuk. Jöjjön inkább éjsötét nővérem véleménye a Csitri-kézisről, amit csak húszperces eszelős vihogás után volna képes kinyögni:

- Majcsika szerelmes! Ez fullgáz! És most frankón tőlem kérsz tanácsot? Rendben, megkapod! Szerintem sürgősen húzz a fürdőszobába, és tekintsd meg a tükörben nyálkás lényedet. Azonnal látni fogod, hogy a kiscsajnak semmi baja nincs. Sőt! Tuti jó ízlése van, ha nem akarja, hogy egy olyan balfék koslasson a nyomában, mint te.

Szerintetek kell nekem ilyen övön aluli jó tanács? Naná, hogy nem!

Végső elkéseredésében persze fordulhatnék a hűgomhoz is. Elvégre Pet éppúgy nőből van, mint anya, Monyó és Csitri, még ha egyelőre nem is kifejlett példány. Talán makoghatna valami hasznosat, hisz a Bencus fölötti uralmat tők jól megoldotta.

- Szerintem rúgjad bokán - hallom Pet Komoly hangját a fejemben. - Vagy húzzad meg a haját, naponta legalább kettőszor. Abból tudni fogja, hogy hazafelé a suliból te szeretnéd vinni a táskáját. Ha aztán a kapuban mégsem adja oda neked, akkor utál, és ha más fiúnak adja, akkor már van vőlegénye. De ha visszarúg vagy karmol, és közben mindenki előtt „hülyegenyő”-nak hív, akkor te lehetsz a következő táskacipelője.

Elképzelve családom hátborzongató jó tanácsait, inkább kiha-
gyom a közvélemény-kurkászást. Hát nem? Hát de! Na, csövi!

...KATT

Első adásnap, szeptember 1., szombat, 11^h 32', második bejelentkezés

KITT... Mondtam már, hogy ma hajnalban kétszer taknyoltam hasra Csumpiban? Hajnali öt körül arra ébredtem, hogy hív a slozi. Este sokáig olvastam, meg gépeztem is (éjjel tutira jobb

DarkOrbitozni, mert akkor nincs onlajn a sok agyhalott kiskölyök, akinek más szórakozása sincs, mint hogy a többi játékost kilője), és közben becsókoltam vagy három pohár nagyiszörpöt. Ez a pia egyébként halálosan jó! Az én saját, különbejáratú anyai nagyanyám, Zaki mama gyártja a kertjében termett málnából, és hozza fel nekünk, mikor Pesten jár. Sűrű, édes, piros, és kőke-mény habot növeszt, ha szódát fröccsentünk hozzá – Két szóval: menyei nedű!

Lényegalényeg: hajnalban muszáj volt kionsokodnom a klo-tyóba, ha nem akartam gumilepedő-akrobatává válni. Próbáltam csendes lenni, mint az az orosz folyó abban a híres regényben, aminek a címe most nem jut eszembe, de Csumpi persze rögtön kiszúrt. És még ha csak kiszúrt volna, az oké, hisz elvileg ház... pontosabban kéglőrzőnek tartjuk. Csakhogy a mi családi ebünk az utóbbi hetekben totál megzizzent! Folyton felugrál, önmaga körül pörög, plafonig pattog, faltól falig szaladgál, még hozzá sokszor olyan eszetlenül, hogy simán lefejeli a székeket meg az egyéb bútorokat.

Hajnalban is egyből nekem rontott, vakkantott két hajmeresztőt, és ahogy léptem, már be is vetődött a lábam alá. Mondom, hogy tiszta dili! Azonnal tudtam: vagy rálépek, és akkor neki annyi, vagy hagyom elveszni az egyensúlyomat, és szabad akaratomból akkorát zakózok, mint ide Kehidakustány.

Nem Kérdés: naná, hogy az utóbbit választottam, hisz bármilyen kerge, azért a Csumpi mégiscsak a legjobb arc az egész familiban! Eszelősen korán volt még, így szerencsére senki nem ébredt fel a robajra. Ebünk persze rögtön a hasamon termett, nagy boldogan összenyalt, majd félrebillentett fejjel, széles vigyorral kérdezte:

- Sirályul kigáncsoltalak, mi? Na, nyomás, felkelni! Csináljuk újra!

Én persze komoly, értelmes emberi lény vagyok, aki nem hiszi, hogy a kutyák képesek beszélni, ezért gyorsan félresöpörtem őt, és betámolyogtam a szobába. Amikor dolgom végeztével átmentem a fürdőszobába kezét mosni, hallottam, hogy a tesóim szobájában mocorgás van. Mivel Monyót hétfégenként tíz előtt dinamittal sem lehet kirobbantani az ágyból, biztos voltam benne, hogy Pet kavar valamit. Már-már benyitottam hozzájuk, mikor mozdult a kilincs, és a feltároló ajtórésben az én töpszli húgom jelent meg.

- A franyóba! - motyogta mérgesen, mikor meglátott.

- Hát te? - láttam, hogy teljes menetfelszerelésben van: laza tréningcucc, sportcsuka és iPod-dugeszek a fülében. - Hová készülsz, mikor még a pity sem mallik?

- Aaa... A Csumpi! Le kell vinnem sétálni.

- Hajnali ötkor?

- Te is most voltál pisilni, nem? - fújta fel magát Pet. - Csak mert ő kutya, neki tilos korán véceznie?

- Ott a pont - ismertem el -, de honnan tudod, hogy tényleg kell neki?

Töpszli rokonomnak még csak felelnie sem volt muszáj, mivel titkos szövetségese, Csumpi ebben a pillanatban ezerrel kaparni kezdte a fürdőszoba folyosó felőli ajtaját. Pet egyből csípőre vágta mindkét öklét, és „na, ehhez mit szólna, te szánalmas bátyutánzat?!“-Képet vágott. Nem maradt más választásom, muszáj volt engednem nekik, hisz ha menni kell, hát menni kell - még ha csak egy kutya is az ember (vagy mi). Intettem Petnek, hogy húzzon, majd én is követtem őt a folyosóra.

És akkor Csumpi másodszor is a lábam alá vetette magát!

Így aztán most fáj a bal könyököm. Meg az oldalam és a térdem. A húgom előtti tekintélyem viszont nem fáj. Az már régóta és tökéletesen dögölt.

– Mi baja ennek a kutyának? – nyöszörögtem a gardrób aljából, ahová bezuhantam. – Miért vetődik folyton a lábam alá?

– Nem tudom, miről beszélsz – mondta közömbösen Pet, miközben Csumpi őt is megpróbálta elgáncsolni. Már épp kiáltani akartam, hogy figyelmeztessem a veszélyre, mikor a húgom – oda sem figyelve! –, simán átugrott az aljas kis szőröcsimbókon, aki ezt viharos farokcsóválással jutalmazta.

– Légyszi, szólj anyuéknak, hogy egész nap Tircsiéknél vagyok – mondta ezután Pet, és pórázta adva gáncsoskodó ebünkre, kiviharzott a pesti hajnalhasadásba.

Csak azt tudnám, miért van olyan érzésem, hogy itt valami bűzlik? ...KATT

Első adásnap, szeptember 1., szombat, 17^h 45', harmadik bejelentkezés

KITT... Szasztok, Lúzer-fanok! A délelőtti adás után muszáj volt kicsit portyáznom, mert úgy éreztem, megfulladok a padláson. Sok ez nekem, na! Mármint a görcsölés Csitri meg a hétfői sulikezdes miatt. Persze az utóbbiban legalább annyi jó lesz, hogy a kötelező bejárás, a tanerők izmozása és a leckék miatt kevesebb időm marad az agyalásra. Meg persze Slambucot is visszakapom végre Csang Huj úrtól, aki egész nyáron diákdolgoztatta őt a Delfinbukfencben. Mondjuk, a spanom csipte a melót, hisz lóvét kapott érte, amire a Szappanyos családnak baromi nagy szüksége van. Szegény Rozi néni a takarítónői fizetéséből tök egyedül tartja el a két gyerekét, szóval sokszor van náluk para, ha közelít a számlás postás.

A suli viszont Rozi néni szemében nem vicc. Slambucnak rendszeren be kell járnia, és legalább közepes jegyeket muszáj kaszálnia, nehogy bunkó arc legyen, mire betölti a tizennyolcat. A Nyócker hirigkirálya olykor nehezen viseli az anyai szigort, de végül mindig megbékül, hisz a mutterjánál senkit sem szeret jobban.

Lényegalényeg: Slambucot egész nyáron hiányolnom kellett, mással meg nem igazán tudtam lógni. Kartács **Uncsitesó** Tomika vagy a szülinapjára kapott tabletjét tapizza, vagy az Iparművészeti Múzeum pincéjében pucóvalja a szeméttelről mentett, csupa dzsua történelmi ereklyéket. Más haverom meg ugye nincs, szóóóóval...

Asszem, pont ilyen depis dolgokon rágódtam a délelőtti adás után, mikor eszembe jutott Kukesz tata. A vén csövi valahogy mindig fel tudja dobni a hangulatomat, úgyhogy máris fogtam magam, és átsprinteltem az elfelejtett imakéróba.

Amit naná, hogy üresen találtam!

Mióta a mi gondosan rejtegetett fedéltelen bölcsünk lemondott a világforradalom kirobbantásáról, és helyette inkább átment aranyemberbe, azóta alig lehet őt megtalálni. Persze korábban is járta a kapualjakat, emelgette a kukafedőket, meg ilyesmi, de ha már meglegelte a napi betevőjét, mindig az imakéróban táborozott. Most meg...

Most meg a Vörösmarty téren vagy a Duna-parti kőlépcsőkön élősobrozik, és egész tutin tolja a témát. Egyszer kimentem, és vagy két órán át néztem őt: tényleg meg se rezsent! Fején széles karimájú kalap, girnyó alkatán szorosra gombolt zakó, élére vasalt nadrág, lábán csónak méretű cipő, kezében napernyő. Tetőtől talpig aranybarna festékben állt, mint aki belefagyott az időbe, és közben a földre helyezett dobozkába csörögve gyűlt az aprópénz. Japcsi turisták fotózták, idétlen tinipárocskák bújtak mellé és szelfiztek vele. Két rendőr megpróbálta szóra bírni, majd röhögve legyintettek, és hagyták a francba. Kukesz tata meg csak állt, aranybarnára mázolt napszemüvege elrejtette a tekintetét, és tutifrankón ő volt Budapest aranyembere.

Persze az öreg kezdetben elég sokat szívott. Pölö kicsit sem volt nyerő ötlet tőle, mikor első alkalommal leöntötte magát zománccfestékekkel. Ezt a húzását a saját szememmel láttam, de már nem volt időm közbelépni. Mikor ott állt a leterített kartonlapokon, feje fölött az épp kiürült vödörrel, én mondtam neki, hogy:

- Tata, ebből gubanc lesz! Lövésem sincs, hogy a profi testfestők és élő szobrok mivel szokták bemázolni magukat, de tuti nem zománccfestékekkel.

- Aszfaltnyafi - legyintett az öreg. - M'ék a toronyba szárítkozni. A nap majd fájjintosan rámkérgesíti az aranyemberséget, oszt gyühet a mehet!

Hááát, jött is, csak épp nem egészen az, amire a Nyócker bölcse számított. A nap tényleg rászárította a festéket, méghozzá ropogós, vaskos rétegben. Csakhogy alatta egyre inkább viszkett a bőre, méghozzá annyira elviselhetetlenül, hogy végül Kukesz tata Kínjában olyat tett, amit pedig egész életében próbált elkerülni: megfürdött.

- Szégyenletes gyalázatosság - morogta, miután szappantól illatozva előbotorkált a fürdőszobánkból (mázi, hogy aznap a család minden tagja valahol szanaszét tevékenykedett, így felcsempészhettem őt hozzánk). - Eztet pislantsa meg, kinek van szemé: oda az én számolatlan esztendőik alatt kivívott mosdatlanságom!

Szerencsére bekoszolódni sokkal könnyebb, mint kivakarózni belőle, úgyhogy az öreg másnap már ezerszer vidámabban, vagyis szagosabban jelentette:

- Kinéztem kicsinység a kőbányai szeméttelre. Remek hely az, fíjatalúr, nekem eliheti. Hogy mást ne mondjak, a zóccségi piac potyadékát is ottan terítik széjjel - mondta, miközben visszadugta kabátujjába a banánhéjat, amit majdnem elhagyott.

A festékes grimbuszt végül Slambuc segített megoldani. Ő ugyanis ismer egy testpingáló csajszi, aki mások hátára, combjára, fenekére szokott sárkányokat, oroszlánfejeket, meg ezer más klassz marhaságot mázolni, hogy jobban nézzenek ki az afterpartikon. Na, ez a lány - különben Tikitaknak hívják - a Rökk Szilárd utcában melózik, egy totál lepukkant lukban, amit tetkó- és testfestő stúdióknak hív, és tényleg ért a dolgához. Seperc alatt kiokosította a tatát, hogy ha igazi aranyszoborrá akar válni, milyen festéket használjon, hogy mázolja magára, meg a ruhájára, és mivel mossa le, ha fájt van. Mondjuk, az utóbbira a Nyócker

bölcse már oda sem figyelt, hisz a tisztálkodásból most úgy öt évre totál elege lett.

Azóta tehát Kukesz tata mindennap kinn aranyzobrozik valahol. Azzal, hogy egész nap a Kisujját sem mozdítja, sirályul keres, szóval részéről a kukák és konténerek mostanság legfeljebb nosztalgiából vannak macerálva.

Úgy tűnik, hogy a környezetemben mindenki elégedett, csak én unom szénné az agyamat. Ha nem bukkan fel hamarosan valami megoldandó rejtély, én esküszöm, hogy mezzakkanok! ...KATT

Második adásnap, szeptember 2., vasárnap, 8^h 49', első bejelentkezés

KITT... Megvan, igen, végre **VALAMI!** Hú, skacok, teljesen fel vagyok spannolva! Rátaláltam egy rejtélyre, amit megfejthetek!

Húsz perccel ezelőtt még a konyhánkban ücsörögtem. Vasárnap reggel, szóval az egész család (mínusz Pet, aki úgy tűnik, már megint hajnalban vitte le Csumpit sétálni, aztán egyenesen tűzött Tircsiékhez), sőt, az egész bérház mély álomban szendergett. Én a magam készítette kakaóm fölött méláztam, s már épp azon törtem a fejem, hogy visszafekszem szunyálni, mikor a szemem sarkából kiszúrtam **ŐT!**

A gangon lopakodott, lassabban, mint mamut a kátrányos mozsárban. Robbantott hajkoronája eltakarta a reggeli fényt, baljós árnyat vetítve konyhánk belsejére. Oda se kellett nézmem, máris tudtam: ez Olgi banyesz! De vajon miért osonkodik a gangon enynyire csendesesen, hisz máskor majd leszakad botja ütése alatt a körfolyosó, nem is beszélve a folytonos rikácsolásáról?!

Úgy vetődtem be a hűtő mögötti részbe, mint tajt részeg fazon az árokba, mikor meglátja hitvese kezében a sodrófát. Jól is

tettem, mivel a matróna épp körbefordult a gangon, belesett a konyhánk ablakán, s miután ellenőrizte, hogy senki nem látja őt, halkán tovalopakodott.

Tisztán láttam a vállára vetett, elől-hátul lecsüngő, hosszúkás batyut meg a karikába tekert kötelet!

Nem akarok pánikot kelteni, de az a csomag... Annak a csomagnak az egyik végéből... Hú, hogy mondjam? Szóval úgy tűnt, hogy a csomagtól két zokni fityeg elő. Igen, csakis zokni, harisnya vagy hasonló lehetett, de hogy volt-e benne láb...

Azt hamarosan kiderítem, mivel Olgi banyesz ide, a padlásra cígelte föl az egész cumót. Követtem őt, mint az árnyék, majd beléptem a Volna-K rekeszébe, hogy szóljak: ha többé nem hallok felőlem... Ha a Lúzer Rádió örökre néma marad, akkor riasszátok a zsarukat, és mondjátok meg nekik, hogy Mark, a ti kedvenc oknyomozó riporteretek ma reggel Zömmer Bódogné,

azaz Olgi nyanyesz után osont, mert látta, amint az öreglány egy hull... Vagyis valami **hullaszerűt** cipel fel a padlásra.

Már rég sejtem, hogy a virágos otthonka alatt egy szörnyeteg lapul!

Most megyek és leleplezem. ...KATT

Második adásnap, szeptember 2., vasárnap, 9^h 10', második bejelentkezés

KITT... Khrm, izé... Szóóóóval az van... Hát, csak annyi, hogy beégtem. Nem kicsit. Orbitálisan! A fülem, az még mindig ég. Főleg ott, ahol Olgi nyanyesz megropogtatta. Szívem szerint nem is beszélnék róla. Ám mivel annak idején megfogadtam, hogy a Lúzer Rádió soha semmit nem hallgat el, és nem is sumákol, csúsztat, maszától vagy hazudozik – mint ahogy azt az ő nagyfrekvenciás tesói szokták –, így muszáj bevallanom: életemben még sosem voltam ekkora lúzer, mint ma.

Azt azonban engedjétek meg nekem, hogy csak a lehető legszükségesebb mértékben (vagyis alig hangyapukkantásnyit) részletezzem beégésem történetét. Legyen annyi elég, hogy Olgi banyeszt a saját padlásteri rekeszéig, sőt, mivel ott nem állt meg, azon is túl követtem. Biztos voltam benne, hogy nem vett észre, hisz süket, mint az ágyú...

Különben ti tudtátok, hogy valaha ez a mondás így szólt: „süket, mint az **ágyús**” – hisz nem maga a fegyver halláskárosult, hanem a kezelője, méghozzá a sok durrogástól!

Na jó, nem kavarok, inkább mondom tovább. Őlgi banyesz túlment az első, majd a második padlásfordulón is, szóval már valahol Zsindelyék lakása fölött járhatott, mikor végre megállt. Tudnotok kell, hogy olyan messzire a padlásfeljárótól a lakók közül soha senki nem szokott elmenni. Az ott a „senki padlósa”, az évek óta emberkéz által érintetlen tetőgerendák galambtrotytos, egércsontvázas rengetege. Ott már nincsenek rekeszek, csak saját hálójukba mumifikálódott pókok száraz hullái, melyek halk, kísérteties dallamot zörögnek, ha jó a padláshuzat.

Erre a Mamzer házmaster által is rettegett helyre ment a 3/3-as lakás mamuszos réme, én pedig gerendától gerendáig osonva követtem őt. Láttam, amint ledobja válláról a hosszúkás göngyöleget, majd kötelet hurkol és akaszt egy százas szögre, amit talán még a tatárjárás idején vert be oda IV. Béla (jó, ez persze költői túlzás, hisz akkoriban a királyok mindig másokkal verették be a szögeiket). Biztos voltam benne, hogy Őlgi nyanyesz Kinyírt valakit. Persze lehet, hogy csak véletlenül: pölö nem figyelt oda egy pillanatra, és akarata ellenére rámosolygott az egyik Hudákovics gyerekre, akinek ettől nyomban megállt a szíve. Miért, van ilyen, nem?! Most meg a padlás elhagyatott részén szépen felkötö a hullát, hogy öngyiloknak álcázza rémes tettét, és Kész: Grissom legyen a talpán, aki rájön a turpisságra.

Elhatároztam hát, hogy meglesem a dolgot. Hullát még úgysem láttam, és persze a dolgomban is biztos akartam lenni, szóval...

Ha nincs az a bazi nagy bogár, ami épp akkor esett a nyakamba... Vagy ha legalább le tudtam volna söpörni anélkül, hogy közben fejhangon visítok és fél lábon dübörögve körbe-körbe ugrom... Szóval ha nem parázok be az ízeltlábútól, akkor a nyomozói munkám tökéletesnek lett volna mondható. Így viszont...

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Így az történt, hogy Olgí nyanyesz azonnal ott termett, és bütykös ujjai közé kapva a fülemet, szépen, módszeresen leüvöltötte rólam a haját.

- TE KIS DISZNYÓ MOCSADÉK KUKKOLÓGÉPI!

Asszem, valami ilyesmit rikácsolt, majd hozzátette, hogy ha már ennyire kíváncsi vagyok a maganéletére, hát segítsek neki végrehajtani azt, amiért jött. A kötél addigra már ott feszült két gerenda közt, ő pedig kibontatta velem a csomagot.

Mosott ruhák voltak. Egész pontosan harisnyák, bolyhos fuszeklik, őskori csipkés hálóingek és lepedőnyi méretű citromsárga, törtfehér és rózsaszín tundrabugyik.

Olgí banyesz kezében a fülemmel nem volt választásom: szépen sorra a szárítókötélre akasztgattam és oda is csipeszeltem a matróna összes intim ruhadarabját.

- Eleget láttál, te minden lében hulligány? – Kérdezte végül.

Az van, skacok, hogy szerintem még túl sokat is! ...KATT